

Krátké příběhy
pro velký případ

TOMÁŠ ROZSYPÁLEK

Krátké příběhy pro velký případ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Rozsypálek
Krátké příběhy pro velký případ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Krátké příběhy
pro velký případ

TOMÁŠ ROZSYPÁLEK

OBSAH

SNY BEZ FILTRU 13

MANUÁL PŘEŽITÍ PODLE JOSEFA 15

PARTA KANÁRKÁŘŮ 18

PUNK Z KROMPLU 20

ROSOUŠI, TY JSI ŠÍLENÝ 21

Z GARÁŽE DO PEKLA 23

HRDINA BEZ FANFÁR 25

V BIG BELLU SE NEZVONÍ 27

MÁTI A ROXETTE 29

NIC NENÍ OKAY 32

TONY 34

PROMOVANÍ PIJATÝŘI 36

KORPORÁTNÍ KŘEST 38

PROFIT SHAMING PROGRAM 40

FLASHBACK 42

LEKNÍN 45

MOTORKÁŘI 47

APENDIX 50

Co tě tato kniha nenaučí:

– Jak zbohatnout

– Jak najít životní štěstí

– Jak opravit střechu na pergole

– Jak přežít porady a telca v korporátu

– Jak vysvětlit svoje životní rozhodnutí sousedům

*Lidem, kteří mě někdy rozesmáli, donutili mě k zamyšlení
nebo mě umlčeli – vy všichni jste k tomu přispěli.*

Toto není životní manuál. Toto je přehlídka modřin.

PODĚKOVÁNÍ

Lence – že mě nechala psát, i když pergola volala o pomoc.

Dětem – že mi připomínají, že chaos může být jiná forma lásky.

Rodičům – že mi dovolili být divný a většinou to nekomentovali.

SNY BEZ FILTRU

Jako malej jsem chtěl být popelář. Ne proto, že bych měl rád smrad. Ale protože ti chlapi v montérkách vypadali jako frajeři. Byli hluční, pískali na holky a jezdili na stupačce. A jízda na stupačce byla v očích šestiletýho kluka vrcholem společenský prestiže. Měl jsem jasno – žádná věda, žádná politika. Stačí oranžová vesta, pevný boty a stupačka. V jejich světě se nepsalý pětiminutovky a nevázaly rudý šátky.

Pak přišla fáze kosmonaut. Ne kvůli hvězdám, ale kvůli Gagarinovi, co se usmíval z každý nástěnky. Chtěl jsem být jako on – obličej vytesanej do betonu, hrdina pracujícího lidu, co vzlétne ke hvězdám. Nějak jsem ještě nechápal, že za každým Gagarinem je hromada těch, co se nevrátili.

Odjakživa mě fascinovaly vlaky. Takže bylo přirozený, že jsem musel s kosmonautikou seknout a zatoužil stát se strojevedoucím. Vyklánět se z okna lokomotivy s cigárem v koutku a s ksichtem chlapa, co už dávno nemá žádný iluze. A k tomu režijka. To musí bejt život.

Jenže pak přišla polyradikuloneuritida. Ve dvanácti. Podle doktorky jsem zdravotně nezpůsobilej pro práci mašinféry. Říkala to tak přesvědčivě, až jsem jí uvěřil. A tak padl můj sen stát v čele vlaku – dopadl tvrdě, mezi neurologickou zprávou a přihláškou na střední. Začal jsem se teda rozhlížet, co dál.

V tu chvíli do toho vstoupil strýc, matčin mladší bratr. Viděl jsem ho jako zjevení. Chlap, co nejezdí autem, ale stopem. Místo kravaty uzel na šátku. Místo plánování budoucnosti plán, kde v lese přespat, aby ho nesežrali komáři. Fascinovalo mě,

že nic neřeší. Měl v očích něco, co zůstává jen těm, kdo se už dávno smířili s faktem, že svět je divnej – ale že to není nutně problém.

Já ho žral. Ten plnovous, prsty ulepený od pryskyřice a struny na kytáře naladěný podle citu, ne podle ladičky.

Strýc nikdy nemluvil o štěstí, ale měl ho v sobě. Nikdy nečetl motivační knížky. Nikdy nebyl na žádném workshopu „Najdi smysl života“. A přesto – nebo právě proto – byl jedinej dospělej, co se nehroutil z toho, že věci nejdou podle plánu.

Byl svůj. A byl v pohodě s tím, že věci prostě jsou. Ne dobře, ne špatně. Jen tak.

Nechal mě chvíli věřit, že i když všechno stojí za hovno, pořád se dá sedět u ohně, koukat do plamenů a řvát do noci, že „duní kláda korytem“, jako by na ničem jiným nezáleželo.

Taky uměl rozesmát babičku – a to byl výkon. Babička byla žena hluboce věřící a hluboce zaměřená na pletí záhonů. Věnovala se Bohu a motyce v naprostý rovnováze. Když přijel na rodinnou oslavu do Předmostí Zdeněk a zahrál „Když strýček Jack se narodil, to bylo slávy, pan starosta gratuloval, bučely krávy...“, babička schovala motyku i Bibli a vytáhla slivovici.

A to je moment, kterej ti zůstane.

Šel jsem v jeho stopách. Ne z přesvědčení. Spíš z tichýho zoufalství, co se tváří jako rozhodnutí. Když už jsem nemohl řídit vlak, chtěl jsem řídit aspoň traktor.

V patnácti se mi všechno zdálo ještě možný.

Jenže jakmile jsem prošel vratama toho zelenýho učiliště a poprvý ucítil směs siláže, potu a socialistickýho odhodlání, věděl jsem, že je to omyl.

Zemědělkyně byla jako schůze SSM – všichni dělali, že vědí, o co jde, ale polovina myslela na pivo a druhá na holky z vedlejšího gymnasia.

MANUÁL PŘEŽITÍ PODLE JOSEFA

Jako kluk jsem ministroval. Před i po té zdravotní apokalypse. Žádná extáze se sepjatýma rukama a pohledama do nebe. Někdy mystika, jindy čekárna na autobus.

Mezi ministrantama jsem narazil na svůj první kulturistický vzor. Bydlel na Trávníkách v činžáku, co mi připadal jako Empire State Building. Jmenoval se Martin. Vysoký krasavec, ze kterého si baby rvaly rodidla. Denně běhal po schodech, třikrát týdně smýkal železem v místní bušárně. Postava jak od Michelangela – jen s proteinovým příběhem. Jednou nám vyprávěl, že si šetří na Simsona. Enduro. Od té doby jsem tu mašinu chtěl víc než zdraví.

A pak tam byl Josef.

Chlap o generaci starší, ale chlap s velkým CH. Na kytaru hrál jak nožem přes struhadlo, ale znal songy, ze kterých ti šla hlava kolem. Byl vtipnej, příměj.

Doba stála za starou belu. Ministranti se scházeli na divoko, s pocitem partyzánů. Josef tomu dal rámeček. Před komančema nás schoval pod hlavičku turistického oddílu. Geniální tah.

Tábory pod jeho vedením byly jiná liga. Žádné připravené jídelny, žádné hotové stany s podsadou. Všechno jsme si postavili sami – od ohniště po latrínu. A víš co? Nepřišlo nám to ponižující. Připadali jsme si jak vládci světa, i když nám večer do spacáku lezli mravenci a k jídlu byl připálený špekáček.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Krátké příběhy pro velký případ. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.